

A bohócforradalom bukása

2013 szeptember 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

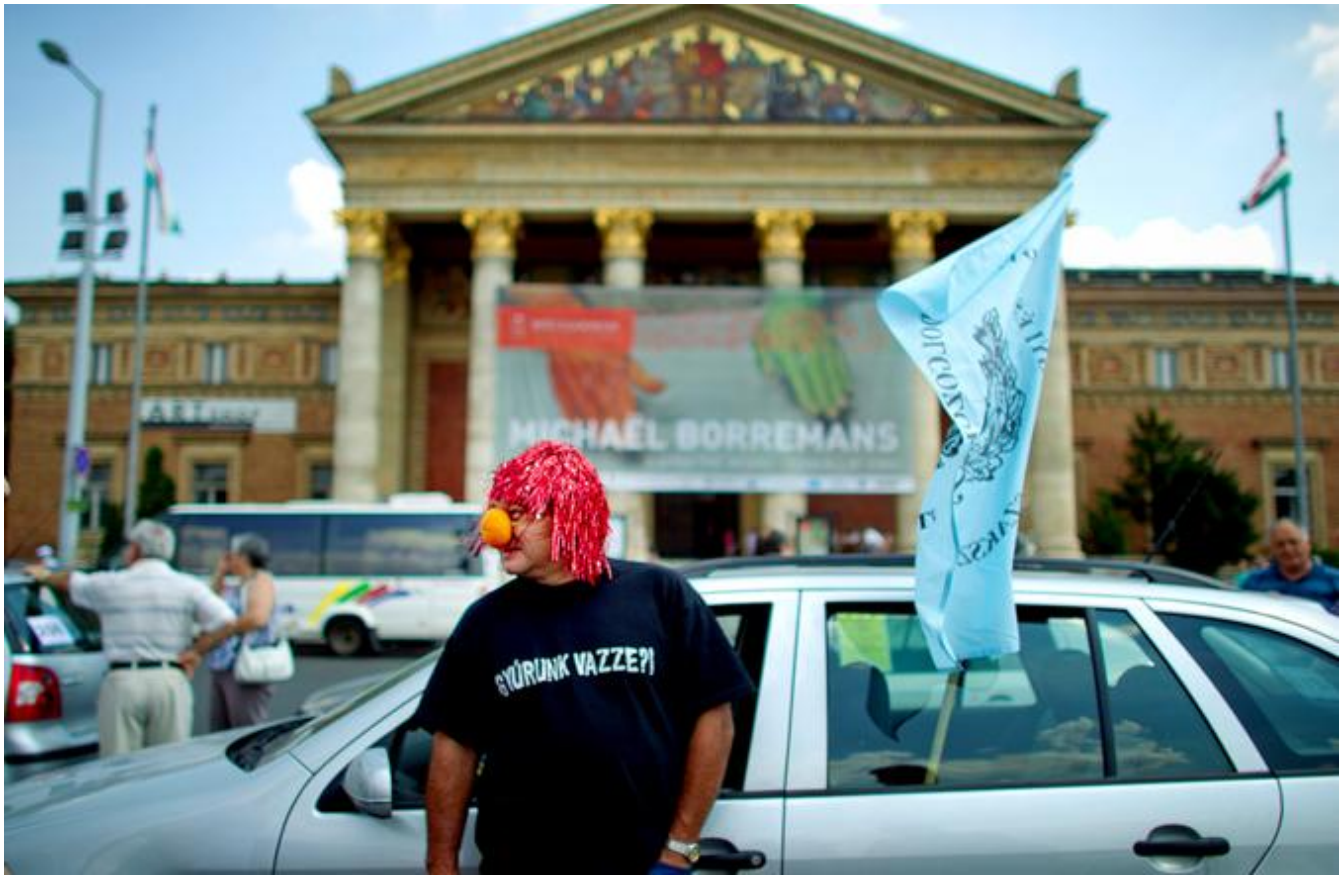
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az Alkotmánybíróságnak nincs humorérzéke, de az is lehet, hogy túlságosan kifinomult a bírák ízlése a nevettet?nek szánt m?fajok terén, mindenesetre a taláros testület jeles képvisel?it nem hatotta meg a bohócforradalomnak nevezett cs?dület szellemisége, a gúny eszközeivel megjelenített érdekérvényesítési kísérlet.

Az Alkotmánybíróság piros orr, festett arc és viccesnek szánt felhangok nélkül hirdetett ítéletet a korkedvezményes szolgálati nyugdíjak megszüntetésével kapcsolatos beadványok ügyében. Kimondta, hogy a 2011 novemberében elfogadott törvény az alkotmányos elveknek megfelelt, tehát jogszer? volt. (Öt alkotmánybíró különvéleményt fogalmazott meg, szerintük ez az alkotmányosság és jogszer?ség nem igazán egyértelm?, de a többség másként döntött.)

A törvény tehát alkotmányos és jogos, az igazságos volta azonban a közvéleményt is megosztotta annak idején, nem csak az AB-t mostanság. A döntés els?sorban a rend?röket, katonákat és t?zoltókat érintette, mert el?írta, hogy akik korkedvezménnyel mentek nyugdíjba, és 57 évesnél fiatalabbak, azok vagy reaktiválják magukat, vagy a járandóságukból jövedelemadót fizetnek. Ez ma teljesen ésszer?nek tetszik, két évvel ezel?tt nem volt az, igaz, nem is így hangzott.

A megbántott rendvédelmiek azt hangoztatták, hogy a kormány a szerzett jogaiktól akarja megfosztani ?ket, márpedig ?k azon ígérettel kezdték annak idején a pályát, hogy 25 év szolgálati id? után beléphetnek a békés öregkorba, azaz nyugállományba vonulhatnak. Ez a többségük esetében a 43. életév betöltését jelentette, de például a katonai középiskolások már 39 évesen kérhették az öregségi nyugdíjat.

El akarják venni a szerzett jogokat, visszamen?leges döntéseket hoz a kormány – harsogott a tiltakozók kórusa, s bizonyos kívülállók is úgy érezték, hogy a kétharmad er?b?l megrövidítheti a rendvédelmiek veteránjait. Amikor Orbán Viktor elejtette azt a félmondatot, hogy „ne bohóckodjunk”, ugyanis nem a nyugdíjak megvonásáról volt szó, a tiltakozókban még magasabbra izzott az önérzet lángja, és bohócforradalmárokká min?sítették magukat. A piros gömborrokkal a miniszterelnök érzéketlenségére és cinizmusára akartak utalni, hisz milyen vezet? az, aki a nép fiainak kéréseit bohóckodásnak nevezi?

A lakosság jelent?s része rokonszenvezett a bohócforradalom követeléseivel, annak ellenére is, hogy igazságérzetüket er?sen sértette, hogy erejük teljében lév?, legszebb (többnyire) férfikorukat él? emberek nyugdíjba mennek, de a szerzett jog mégiscsak egyfajta társadalmilag elfogadott kiváltság. Kevésbé tetszett már, hogy az ország nehéz gazdasági állapotában egy inaktív réteg jelent?s bevételekhez jut, mi több, harsányan lobbizik is érte, holott a valódi szolidaritás az lett volna, ha nem követel?znek, hanem megegyezésre törnek. S még kevésbé tetszettek a közvéleménynek a rendvédelmiek agresszív módszerei, hogy elfoglalták az Országház lépcs?it, ?k, akiknek védelmezniük kellett volna az épületet. ?ket kellett volna a tévészékházhoz küldeni 2006 ?szén, jutott eszébe sokaknak, azt látva, hogy a fegyveres testületek tagjai szórakoznak a nemzet legfontosabb

középületének bejáratát lezárva. Együtt éreztek az emberek a rendvédelmi dolgozókkal, némi fenntartásokkal. A kormány kommunikációja akkor is, mint oly sok más esetben, cs?döt mondott. Ugyanis a nagy hangzavarban elsiklott egy alapvet? információ, jelesen az, hogy szó nincs a nyugdíjak elvételér?l, a járandóságok megvonásáról, csak éppen jövedelemadót kell fizetni bel?le, magyarán: aki munka nélkül közpénzb?l részesül, az vegye ki a közteherviselésb?l is a részét.

A magyar rendek ragaszkodtak az adómentességükhöz mint szerzett jogukhoz. De ?k legalább életüket és vérüket ajánlották fel helyette.

Ugró Miklós - mno.hu

Ajánló